

[Holger Eriksen.]

Side var den ogsaa Udtryk for, at Venstre er en daarlig Taber. Partiet spillede højt Spil i sit Forsøg paa at misbruge Valgloven, og nu, da Reaktionen kommer, kan det ikke engang tage det med Anstand.

Det var i det hele taget svært at finde bare Tilløb til Argumentation i det ærede Medlems Tale; det gælder for øvrigt ogsaa Spørgsmaalet om, hvorfor Regeringen ikke fremmer Forfatningssagen hurtigere. Er det Sofaen Venstre længes efter? Vi har før set, at den med Held kan anvendes, naar det gælder en Forfatningsændring, men det er meget beklageligt for Venstre, at den ikke kan faa en tilsvarende Anvendelse, naar det gælder Gennemførelsen af en Valglov.

Det ærede Medlem sagde, at det foreliggende Lovforslag kom som en Straf for de Vælgere, der havde stemt paa Venstre. Havde de stemt anderledes, sagde det ærede Medlem videre, var Lovforslaget ikke fremkommet. Jeg haaber, at det ærede Medlem rødmede, da han fremsatte denne Paastand, thi hverken han eller nogen anden er i Tvivl om, at Lovforslaget er fremkommet paa det nuværende Tidspunkt, fordi Venstre saa groft misbrugte den gældende Valglov.

Men i øvrigt er der noget rigtigt i Paastanden. Hvis Vælgerne havde stemt anderledes, det vil sige, hvis Venstre havde faaet Flertal, kunde det efter de Balkanmønstre, det ærede Medlem omtalte, have opretholdt den nuværende Valglov med alle dens Uretfærdigheder. Men da vi nu engang ikke har faaet Venstrediktatur her i Landet, maa Partiet virkelig finde sig i, at de øvrige Partier laver en Valglov, der knæsetter Ligelighed i Fordelingen som ufravigeligt Princip.

Det ærede Medlem talte om, at Folkestyrets Princip herefter blev Partifunktionsarisme, naturligvis uden blot med et Ord at paapege, hvor det foreliggende Lovforslag i højere Grad end den gældende Lov fremmer netop denne Partifunktionsarisme. Det vilde da ogsaa være umuligt. I samme Forbindelse vilde det ærede Medlem i Grundloven have indført en Bestemmelse, der sikrer mod, at Valgloven bliver Udtryk for partipolitisk Vilkaarlighed. Hertil kan det ærede Medlem ubetinget regne med Socialdemokratiets Tilslutning. Hvis vi havde haft en saadan Bestemmelse i Grundloven, vilde en Valglov, der giver Venstre 7 Mandater mere, end Partiet har Stemmer til, have været grundlovstridig.

Aldeles utilbørlig er Paastanden om, at det foreliggende Lovforslag er præget af Valggeometri, og om, at man fusker lidt

med at tilrettelægge Valgets Udfald paa Forhaand. Der er kun eet Parti, der har givet sig af med den Slags Fusk, det er Venstre, og det er det, de øvrige Partier har vendt sig imod. Alle de grove Ord, som blev anvendt af den ærede Ordfører for Venstre, var kun at betragte som en Afledningsmanøvre over for den simple Kendsgerning, at Venstre kræver Ret til at faa sine Mandater for færre Stemmer end andre Partier. Hele Talen var Udtryk for haardkogt Egoisme. Ja, det ærede Medlems Forslag om, at Overskuddet af den Tipstjeneste, som han proponerede, skulde gaa til Aandssvageanstalter, var efter min Mening ogsaa et Udslag af Egoisme fra det ærede Medlems Side.

Opstillingskredsene blev betegnet som Narresutter. Men har Venstre ikke selv bidraget stærkt dertil ved sin sideordnede Opstilling, hvorved Kredens Interesser helt bortelimineres? Da der heller ikke i Forvejen er sikret hver Opstillingskreds et Mandat, maa det nærmest betegnes som en Tilfældighed, at Antallet af Kredsmandater er lig Antallet af Opstillingskredse.

Udfaldene mod Bestemmelsen om, at der skal 60 000 Stemmer til, for at et Parti kan blive repræsenteret i Folketinget, er ikke ret meget værd i en Venstremands Mund. Naar man ved, at Venstre principielt er Tilhænger af Flertalsvalg i Enkeltmandskredse, ved man ogsaa, at dette i Praksis vilde medføre, at et Parti skulde have mange flere Stemmer end 60.000 for at opnaa at blive repræsenteret.

Naar hele Forslaget betegnes som ganske uegnet som Forhandlingsgrundlag, er der vel Grund til igen at minde om den Indstilling, Venstre havde over for et omtrent tilsvarende Forslag i 1939. Dengang var tidligere Indenrigsminister Dr. Krag Venstres Ordfører, og han gik ikke blot som de øvrige Venstremænd ind paa Forslaget, men han satte en Ære i at faa konstateret, at det var ham, der havde givet det Grundlag, hvorpaa Forslaget hvilede. Nu kan man selvfølgelig gøre Krag til en Ignorant paa det Omraade, men jeg tvivler paa, at nogen tør benægte, at han havde et vist Kendskab til denne Sag.

Man kan selvfølgelig ogsaa gøre gældende, at man ikke føler sig bundet ved den Stilling, Partiet indtog for 9 Aar siden. Det er en ærlig Sag at skifte Mening, men det er alligevel paafaldende, at Meningsskiftet er saa afgjort, at man nu betegner det, som man tidligere gik ind for med fuld Musik, som Balkanisering. Naar det alligevel sker, er det et nyt Bevis for, at Venstre efterhaanden er blevet saa favoriseret af Valgloven, at det